

The background of the cover is a dark, textured green, possibly representing a forest or a cave. In the center, a vertical, ornate key is depicted. The key has a golden top with a circular ring and a silver and gold lattice structure. The shaft of the key is wrapped in a white, spiral pattern. To the right of the key, a man's face is shown in profile, looking towards the left. He has long, dark hair and a glowing green eye. The overall mood is mysterious and dark.

Lucie
Navrátilová

Maraveův klíč

Kniha třetí

Lucie Navrátilová

MARAVEŮV KLÍČ

Kniha třetí

1. kapitola – Skládání přísah

Pár týdnů po slavnosti první sklizně nadešel den skládání přísah. Lykeona se probudila do chladného mlhavého rána. Létu začínal docházet dech a místy nahnědlé listy stromů byly prvními posly blížícího se podzimu. Jak ale slunce stoupalo výš a výš po obloze, mlha postupně opadla a lykeonské ulice a zahrady se rychle prohřály do příjemného dne.

Delegace lesních kmenů začaly proudit do města už před několika dny a poslední dorazily v předvečer ceremonie. Náčelníci kmenů byli ubytováni přímo v Charlesově paláci. Jejich doprovod a ti, co se přijeli podívat na oslavy, obývali stanové městečko, které vyrostlo takřka přes noc na louce za jižní bránou. Všechno palácové služebnictvo bylo v pohotovosti, aby hostům nic nechybělo, a právě tak všech osm Charlesových generálů zůstalo ve městě připraveno věnovat se vůdcům nejvýznamnějších kmenů. Slavnostní atmosféru a vzrušení doprovázelo i jakési všeobecné napětí, které viselo ve vzduchu na každém kroku.

„Proč jsou všichni tak nervózní?“ zašeptala Val do ucha Garianovi při snídani v jídelně. Velký sál byl vybaven dodatečnými stoly, aby poskytl dost prostoru místním i hostům. Na stěnách visely zástavy se znaky jednotlivých kmenů a ze stropu se v lehkém průvanu pohupovaly zelené girlandy. Stoly obložené jídlem zdobily dekorace

z květin a ovoce, přestože jídlo samotné bylo tak velkolepě naaranžované, že se samo o sobě mohlo vydávat za dekoraci. A to byla teprve snídaně, která se měla konat spíše v neformálním duchu. Ne že by se tím někdo řídil. Většina přítomných na tuto údajně neformální příležitost dorazila v šatech hodících se na korunovaci. I generálové byli v uniformách a Val měla najednou pocit, že se možná mohla také obléct trochu slavnostněji.

„Kvůli soubojům,“ odpověděl Garian stejně tiše.

Val se nechápavě zamračila.

„Já jsem myslela, že to je jen taková formalita.“

Podle tradice začínal den skládání přísah nejprve rituálním soubojem. Mezi všemi vlkodlačími kmeny bylo devět hlavních kmenů, které mezi sebou v minulosti vedly dlouhé války. Dokud Charles neporazil všechny vůdce a nenastolil mír. Od té doby byl symbolicky velitelem všech vlkodlačích kmenů, přestože jednotlivé kmeny měly své faktické vůdce. Aby si podle tradice toto postavení udržel a mohl nadále za všechny vlkodlačí kmeny mluvit, museli ho ostatní vůdci vždy v den skládání přísah nejprve vyzvat na souboj. Omluven byl pouze Charlesův otec, který sídlil ve Starém městě a byl oficiálním vůdcem lykeonských vlkodlaků. Val si nebyla jistá proč – stejně všichni brali jako vůdce lykeonských vlkodlaků Charlese. Možná to byl jakýsi projev úcty.

Nikdo samozřejmě nečekal, že by Charles mohl být vůdci kmenů poražen, ale šlo o tradici a součást rituální přípravy na skládání přísah.

„Je,“ připustil Garian, „ale také to mému otci dává možnost zbavit se těch vůdců, kteří už podle jeho mínění nejsou na svém místě správně.“

„Stává se to často?“ zeptala se Val překvapeně.

„Často ne. Většinou, když otci někdo z vůdců pije krev, odnese si ze souboje závažnější zranění jako varování. Nestává se často, aby někdo zemřel. Ale kdo si tím může být dopředu jistý?“

Ano. Kdo si tím může být u Charlese jistý?

Val se rozhlédla po jídelně. Vůdce ostatních kmenů nebylo těžké identifikovat. Nejen díky jejich velikosti a určitému drsnému majestátu, ale i kvůli tomu, jakým způsobem seděli mezi svými lidmi, a jak se k nim ostatní stahovali, jako by byli v jejich magnetickém poli. Vallence zůstala hledět na jednoho, který měl zcela jistě více než dva metry, byl mohutný spíš jako medvěd než jako vlk a přes tvář se mu táhla silná jizva protínající jedno slepé oko. Rty měl tak tenké, že téměř nebyly vidět, a to málo, co z nich vidět bylo, držel sevřené do úzké, nepřátelské linky. Rozhodně působil jako někdo, koho by člověk nechtěl potkat ani za bílého dne uprostřed ulice plné lidí. Val si najednou přišla menší než obvykle. Bez přemýšlení se posunula na lavici blíž ke Garianovi. Arrgis sedící na opačné straně stolu si jejího gesta všimnul a tiše se zasmál. Val mu věnovala ošklivý pohled.

„Generálové budou taky s někým bojovat?“ zeptala se napůl v žertu, aby odvedla své myšlenky jinam. Přestože se ptala Gariana, odpověděl jí Arrgis.

„Celkem určitě. Ale až večer a ne za střízliva.“

Val na něj udělala obličej, ale úsměvu se neubráníla. Garian se ale nesmál a naopak vypadal trochu ustaraně.

„Poslyš, Val, co říká Arrgis, je pravda. Večer to tu bude divoké.“ Zaváhal a zjevně chvíli hledal slova. „Všude bude spousta strážní, ale i přesto... Většinou ženám doporučujeme, aby se po večeri už nikde netoulaly. Zejména ne samy.“

„Myslím, že bych si s případným dotěrným návštěvníkem dovedla poradit,“ pousmála se a snažila se příliš nemyslet na toho velkého jednookého.

„Já vím,“ ujistil ji Garian, „ale byl bych radši, kdybys nemusela.“

Ihned po snídani se všichni odebrali na cvičiště, kde měly proběhnout rituální souboje. Pro diváky byly kolem dokola vystavěné vysoké dřevěné tribuny. Ačkoliv místa k sezení čítala několik set, další desítky přihlížejících se mačkaly podél koridorů vedoucích k východům a stráž musela mnohokrát usměrňovat ty, co se v touze po lepším výhledu pokoušeli šplhat na stěny tribun. Stromy za tribunami byly také obtěžkané jako jabloně na konci léta, a zejména děti se odvažovaly až do jejich samých vrcholů. Když slavnostní roh konečně přehlušil svým rázným tónem vzrušení pokřikujícího davu, rozhostilo se kolem cvičiště okamžitě hluboké ticho.

Val nepřekvapilo, že všech osm vlkodlačích vůdců napadlo Charlese najednou, ani že oni byli ozbrojeni a on ne. Když tak sledovala, s jakou vervou se do útoku pouštěli, ptala se sama sebe, jestli i pro ně to byla opravdu jen formalita. Mohli doufat, že společně se jim podaří Charlese porazit? Anebo se jen nechtěli nechat zahanbit před svými lidmi? Nejspíš věděli, že budou poraženi tak jako tak, ale

alespoň to nechtěli svému nejvyššímu náčelníkovi ulehčovat. Charles byl samozřejmě neuvěřitelný. Val se upřímně všem vůdcům divila, že po prvních deseti vteřinách neodhodili meče a nezalehli do písku. Jeho rychlost, přesnost a jistota neměly obdoby. A davy kolem cvičišť šlely. Ve výsledku celý souboj netrval déle než čtvrt hodiny. Nikdo nezemřel, i když krve bylo dost. Jeden z vůdců skončil se středně těžkým zraněním. Val se později dozvěděla, že to byl on, kdo kritizoval Charlesovu podporu sjednocených revonských zákonů. Po skončení souboje stál Charles potřísněný krví svých nepřátel a u jeho nohou klečelo osm vlkodlačích vůdců. Hned nato před ním poklekli všichni přihlížející. Stovky vlkodlaků a pár příslušníků jiných kmenů projevovaly úctu a poslušnost svému nejvyššímu veliteli. Přestože Val to vše prožívala s částečným odstupem - snad proto, že kočky tu posvátnou vlkodlačí hierarchii a potřebu následovat tolik neprožívaly - celé to na ni hluboce zapůsobilo. Stejně jako to, co Charles udělal dál.

Jeden z jeho osobních sluhů mu přinesl džbán s vodou a ručník. Druhý ze Tří ze sebe smyl krev a potom se obrátil ke kmenovým náčelníkům a začal léčit jejich rány. Význam toho kroku byl pro Vallence trochu záhadou - bylo to jen populistické gesto? Součást rituálu? Nebo skutečná starost o ty, kteří stejně jako on pečovali o blaho lesních kmenů? Na tohle možná neznal odpověď nikdo než Charles sám.

Následoval blok bojových soutěží pro běžné lidi. Každý se mohl zúčastnit a změřit tak síly především s příslušníky jiných kmenů. A mnoho mužů i žen této možnosti využilo.

„Generálové se nezapojují?“ zeptala se Val, když stála už hezkou chvíli vedle Gariana, zatímco on pozoroval s rukama založenýma na prsou probíhající souboje.

„Zapojují. Když je někdo vyzve,“ dodal s potutelným úsměvem. „Moc se to nestává.“

„Nebojíte se, že jednou přijde někdo z nějakého bezvýznamného kmene a natrhne vám zadek?“ nadhodila Val. Garian jí věnoval pobavený pohled.

„Až někoho takového najdeš, dej mi vědět. Rád bych viděl, kdo má lepší tréninkové metody než my.“

„Víš, že skromnost je v mnoha kruzích považovaná za ctnost?“

„Co to je? To je nějaká nemoc?“

Vallence se zasmála.

„Koukám, že máš dneska dobrou náladu.“

Garian s úsměvem pokrčil rameny.

Vlastní skládání přísah proběhlo po obědě, a přestože přísahu jako takovou skládali jenom vlkodlačí vůdci, mnoho delegací z jiných kmenů přineslo Charlesovi dary na důkaz své úcty a přetrvávajícího přátelství. Vlkodlačí vůdci pak svou přísahu stvrzovali krví a následně pili s Charlesem ze zlatého rituálního poháru víno. Po skončení této formální části se všichni vyslanci lesních kmenů odebrali do velkého altánu ve starých zahradách, aby společně jednali o svých požadavcích na sjednocené revonské zákony. Garian byl u toho kvůli své pozici velvyslance, kterou ostatní vůdci jednohlasně podpořili.

Val se zatím toulala mezi hosty, kteří si čas do večere krátili divadlem, tancem a dalšími společenskými aktivitami. Místy

docházelo ke třenicím a předhánění mezi kmeny, ale většinou vše probíhalo v poklidu. Bylo ale zřejmé, že ve chvíli, kdy všem přítomným patřičně stoupne hladina alkoholu v krvi, získá to vše zcela jiné rozměry.

„Naši hosté už se tu začínají chovat jako doma,“ poznamenal Jared ke Cargisovi při pohledu na muže, který visel přehnutý přes dřevěné zábradlí lemující jezírko s lekníny a usilovně zvracel.

„Nechtěl bych ráno uklízet zahrady,“ ohrnul Cargis lehce znechuceně nos.

Vallence s ním, jeho ženou a Jaredem strávila většinu odpoledne a za tu dobu usoudila, že se jí Jared líbí. Bylo v něm cosi uličnického, a to jí bylo blízké. Dokonce ji přesvědčil, aby se s ním zapojila do tradičních skupinových vlkodlačích tanců, které ona považovala za neuvěřitelně nudné, ale v doprovodu Jaredových komentářů se nakonec překvapivě dobře bavila.

K večeru už měla tak rozvernou náladu (a to nejen proto, že vypila víc červeného vína než Cargis s Jaredem dohromady), že vytáhla k tanci Arrgise, který se nejdřív chvíli vymlouval, a bylo to vůbec poprvé, co ho Vallence viděla v rozpacích, z čehož měla velkou radost a neopomněla mu to v budoucnu při několika příležitostech připomenout. Arrgis nakonec rezignovaně prohlásil, že s ní stejně není rozumná řeč a šel.

„Pamatuj si, že to bylo poprvé a naposled,“ upozornil ji výhrůžným tónem, když taneční prostor opouštěli.

„Nevím, proč z toho děláš takové drama,“ opáčila Vallence se smíchem, „zažila jsem mnohem horší tanečníky.“

„Těžko jsi zažila někoho, kdo by tanec nesnášel tolik jako já,“ zavrčel Arrgis, což Vallence rozveselilo ještě více.

Tou dobou už se ve starých zahradách servírovala večeře. Vůdci kmenů ukončili jednání a přidali se ke svým lidem. Arrgis s viditelnou úlevou ve tváři předal Val Garianovi u vchodu do kamenného altánu a zmizel z dohledu.

„Jaké bylo jednání?“ zeptala se Val, když se přivítali. Garian vypadal unaveně, ale v dobrém rozpoložení.

„Nebylo to snadné, ale dali jsme dohromady seznam požadavků. Troufám si říct, že většina z nich je reálných,“ odpověděl.

Val si všimla určité zdrženlivosti v jeho tónu. Překvapeně pozvedla obočí.

„Opravdu? Nečekala bych, že budou tak... ehm... otevření.“ Poslední slovo změnila na poslední chvíli, když si všimla, že nedaleko od ní stojí jeden z vlkodlaků patřících k onomu jednookému náčelníkovi.

„Můj otec je držel v rozumných mezích,“ vysvětlil Garian. „Některé návrhy rovnou smetl ze stolu.“

To už dávalo větší smysl.

„Víš, že mě tvůj otec od chvíle, co jsme spolu naposledy mluvili, ignoruje?“ povzdychla si Val.

„Vzhledem k okolnostem to mohlo být mnohem horší,“ připomněl jí Garian a aby ji rozptýlil, rozhlédl se okolo a dodal: „Neslyšel jsem, že by dorazil někdo za tvůj kmen. Nebo mi něco uniklo?“

„Ne, jenom poslali dar a vyjádření nezničitelného přátelství po vyslancích jiného kočičího kmene,“ odpověděla Vallence s pokrčením rameny. Sama si nebyla jistá, jestli u ní převažovalo zklamání, nebo úleva, že tu nikoho ze svého kmene neuvidí.

V kamenném altánu, ale také na všech ostatních vhodných místech se objevily stoly s jídlem a pitím, ačkoliv většina lidí už musela být po celém dni tak přejedená, že se to zdálo jako zbytečné plýtvání. Ať už ale přítomným vyhládlo díky bohatému programu, nebo se prostě jen přemohli, když viděli všechny ty pochoutky, jídlo nakonec mizelo nečekaně rychle a sluhové přinášeli další a další, aby mísy a tácy nikdy nezůstaly prázdné. K jídlu jako obvykle hrála hudba a vzduch zářil okrovým světlem lampionů.

Všechny přítomné kmeny měly během večera prostor ukázat něco z vlastního umění. Někdy to byly skupinové tance, někdy zpěv nebo recitace, někdy vyprávění starých příběhů. Přestože nešlo o soutěž, všichni se snažili svým vystoupením předčit ostatní. Charles chtěl mít samozřejmě jistotu, že lykeonské vystoupení bude nezapomenutelné. A také bylo. Na velkou travní plochu před kamenným altánem, která jako jediná nebyla osázená stoly, protože zůstala vyhrazena vystupujícím, nastoupilo deset tanečnic a deset bojovníků, kteří za doprovodu velmi emotivní hudby předvedli v dokonalé symfonii to nejlepší ze svého umu. Tanec a boj se prolínaly tak přirozeně a dokonale, že se hranice mezi nimi brzy smyly a bojovníci se změnili v tanečníky, zatímco z něžně vypadajících tanečnic se stávaly bohyně války. To vše podtrhovalo mnoho působivých efektů dokazujících mistrovské zvládnutí transformačních postupů. Když třeba tanečnice

určitým způsobem protočily své ruce v zápěstí, z jejich dlaní vylétly květiny, které se ve vzduchu rozvinuly a chvíli poletovaly okolo, dokud je bojovníci nepřevalili svými meči a ony se neproměnily v zářivý prach následující několik dalších pohybů čepele, která je stvořila, a vykreslujících tak ve vzduchu překrásné zlaté obrazce.

Val je sledovala téměř bez dechu od jednoho ze stolů v altánu. Napůl ležela opřená o kamenný sloup, ke kterému si dala pro větší pohodlí polštář. Garian seděl se zkříženými nohama vedle ní a Val měla pocit, že většinu času pozoroval víc jí než vystoupení. Ne že by jí to vadilo.

Kolem půlnoci pak měl Charles slavnostní projev, během něhož znovu poděkoval všem přítomným za jejich loajalitu a zdůraznil, jak důležité je, že lesní kmeny umějí držet při sobě, protože si uvědomují význam rodiny a kmene.

„Jaký je to pocit, být Charlesovým synem?“ zeptala se Val napůl pro sebe, když projev skončil za hlasitého provolávání slávy Charlesovi, vůdcům ostatních kmenů, lesním kmenům jako takovým a nakonec i lykeonskému vínu. V té chvíli seděla s hlavou opřenou na Garianově rameni.

Garian ji políbil do vlasů a pousmál se.

„Že se zrovna ty ptáš.“

Val k němu zvedla obličej.

„Myslím to vážně. Jaké to je?“

„Komplikované,“ odpověděl a lehce se zamračil. „Někdy je to snazší. Ale nikdy snadné.“ Potom se lehce napřímil, aby se protáhl,

čímž dal Val najevo, že v tomto rozhovoru dál pokračovat nehodlá.
„Už je pozdě. Měli bychom jít.“

Val nasadila nápadně nevinný výraz.

„Dobře, pojďme,“ souhlasila. Její reakce si z nějakého důvodu vysloužila z Garianovy strany starostlivý pohled a nesouhlasné sevření rtů. Neřekl ale nic. Vstali (Garian ji lehce podepřel, když nepatrně zavravorala), rozloučili se se svými společníky a vydali se do paláce. Val cestou mluvila o čemsi, co si už následující den nepamatovala. Jakmile ale dorazili do ložnice a Garian se pokusil Vallence posadit na postel a pustit, přitáhla se k němu, hladově přitiskla své tělo na jeho a začala ho vášnivě líbat. Garian ji jemně, ale důrazně odstrčil, a jeho rty se opět proměnily v tu tenkou zarputilou linku. Dobrá nálada a uvolněná atmosféra, která mezi nimi panovala celý den, byla okamžitě ta tam.

„Měla bys jít spát,“ rozhodl Garian. „Uvidíme se ráno.“

Zamířil ke dveřím, které po jejich příchodu zůstaly otevřené, a Val udělala něco, co do té doby neudělala nikdy. Použila transformační energii, aby mu zabouchla dveře před nosem.

„Neotáčej se ke mně zády!“ řekla důrazně. Uvědomovala si, že ta věta by bývala měla lepší efekt, kdyby nebyla poznamenaná ozvěnou lykeonského vína v její artikulaci. Garian se pomalu obrátil zpět a jeho oči jiskřily zeleným světlem.

„Co chceš, abych dělal?“ zeptal se drsným tónem.

Val pozvedla obočí a pobaveně se pousmála.

„Co bys řekl?“

„Znáš můj postoj, takže nechápu, o co se snažíš,“ upřesnil Garian.

„Tvůj postoj. Ty ses prostě rozhodl, že tvoje esence je pro mě nebezpečná a hotovo. Vždyť to ani nevíš s jistotou, je to jen teorie. Ale ty to pro jistotu ani nezkusíš.“

Garian se k ní přiblížil několika různými kroky.

„Jako že bych to na tobě otestoval?“ zeptal se ošklivým tónem. „Mám riskovat, že to, co mi způsobuje noční můry za denního světla, přivedím osobě, která je pro mě na tomhle světě nejdůležitější?“ Val se nadechla, ale Garian ji vůbec nenechal promluvit. „Ty si myslíš, že mě to baví? Myslíš, že bych pro změnu nechtěl dělat to, co chci já, bez ohledu na následky? Ale nemůžu... nebudu něco takového riskovat pro pár chvil štěstí.“

Val si založila ruce na prsou a pokývala hlavou.

„To je fakt, to by bylo povrchní,“ souhlasila ironicky. „Jenže mně není třináct, Gari. Líbání a objímání mi nestačí. Nemůžu... nebudu,“ opravila se podle jeho vlastních slov, „neustále balancovat mezi tvou kamarádkou a tvou milenkou, když nejsem ani jedno. Takže si rozmysli, co vlastně chceš, protože tímhle stylem to prostě nemá smysl.“

V ložnici nastalo hrobové ticho. Garian na ni hleděl zcela bez výrazu, jen zelené jiskřičky stále poskakovaly v jeho očích. Uběhla dlouhá chvíle a ani jeden z nich nepromluvil. Potom se Garian otočil a odešel.

2. kapitola – Spirála

Síla pozitivního myšlení. Jakub na toto téma kdysi četl zajímavý článek. Jeho autor se dušoval, že každá, i ta nejhorší situace, je pro něco dobrá. A pokud si člověk zachová odstup a pozitivní nadhled, dokáže z ní vyjít silnější a moudřejší. Ačkoliv autor sám svým slovům nejspíš opravdu věřil, Jakub si na základě vlastní zkušenosti vytvořil jiný závěr – sebezpozitivnější myšlení vám nepomůže, když jste totálně v háji. Možná někde existovali lidé, kteří uměli proplouvat životními krizemi s úsměvem na rtech, ale on mezi ně nepatřil. Když se jemu věci sypaly pod rukama, chtěl zalézt někam pod kámen, politovat se a pak začít zase postupně vystrkovat růžky na denní světlo, jako když opatrný hlemýžď leze z ulity, v očekávání snad trochu lepších zítřků.

Po rozchodu s Lorianne měl chuť zalézt pod onen pomyslný kámen alespoň na několik měsíců. Ale nakonec usoudil, že možná katastrofa plížící se řadami Archivu a směřující pozvolna, ale jistě k záhubě jich všech, je přece jen o kapku důležitější než jeho depresivní stavy. Kámen tedy musel počkat. Místo toho teď Jakub trávil večery v té jediné společnosti, jež mu poslední dobou přinášela útěchu – s knihami v rukou a relaxační hudbou v uších. Hledal způsob, jak překonat bariéry zabudované do archivářských bytů. Předešlé noci takto usnul v obýváku. Když se ráno probudil na koberci se stránkou z Nejpokročilejších transformačních strategií

přilepenou ke tváři, shledal, že jeho noční úsilí mělo jedno pozitivum a jedno negativum. Pozitivum bylo, že na základě popisu od Vallence a několika dobrých tipů z Nejpokročilejších strategií měl docela dobrou představu, jak se dostat z bytu pryč ve chvíli, kdy by pro ně Lucas alias Aggson jménem Archivu přišel. A negativum bylo, že měl tak ztuhlý krk, že nemohl pořádně otáčet hlavou na pravou stranu.

Ještě sice potřeboval promyslet konkrétní postup a vytvořit únikovou cestu, ale teď, když už věděl, jak to udělat, se cítil dostatečně v klidu na to, aby vyrazil do Revony. Po cestě se ještě stavil na trhu, aby koupil čerstvý chléb. Když dorazil k domu, našel na prahu hostinskou, která se starostlivým výrazem klepala na dveře.

„Dobré ráno,“ pozdravil ji a ona lehce nadskočila.

„Ach, to jsi ty,“ zasmála se rozpačitě a položila si ruku na srdce. „Nevšimla jsem si tě. Snažím se doklepat na Dominika, ale asi není doma.“

„Možná ještě spí,“ odtušil Jakub.

„Spí? Vždyť touhle dobou jindy bývá dávno v kovárně,“ podivila se hostinská. „Není nemocný?“

Jakub zaváhal.

„Trochu. Potřebuje jen klid,“ dodal rychle, když viděl její polekaný výraz. „Není to nic vážného. Asi jen únava z přepracování.“

A z nadbytku vína.

„Kdo by se divil?“ usmála se hostinská úlevou. „Pořád tolik pracuje. Přinesu mu na oběd silný vývar, ten mu udělá dobře.“

„Děkuju, to určitě pomůže,“ souhlasil Jakub a byl rád, když mu hostinská věnovala poslední úsměv a odešla. Sotva se k němu otočila

zády, vklouzl do domu. V kuchyni panovalo šero. Krb byl dávno vyhaslý a na stole stál svícen se zbytky vosku. A vedle něj – Jakub si jen rezignovaně povzdychl – láhev od vína.

Obešel stůl a našel Dominika na zemi s druhou láhví v ruce, jak tvrdě spí. Chvilí nad ním zůstal stát s rukama založenýma na prsou a bojoval se silnou touhou ho tam prostě nechat a vrátit se zpátky do druhého světa, kde měl opravdu důležité věci na práci. Nakonec si ale odložil tašku na stůl a začal otce budit. Podařilo se mu to ale jen částečně, a tak nakonec připravil provizorní lůžko na zemi v kuchyni a Dominika do něj víceméně odvalil. Potom chvilí seděl na židli a přemýšlel, co dál. Nechtěl to brát osobně. Dominik procházel těžkým obdobím... které už vlastně trvalo přes deset let... Nedokázal se ubránit hlubokému pocitu zklamání. Už neměl sílu otce neustále podporovat, a hlavně doufat, že se skutečně něco zlepší. Už tomu nevěřil. Jeho otec se od Revonského neštěstí pohyboval po sebedestruktivní spirále – někdy nahoru, někdy dolů, ale pořád to bylo to samé. Ano, tentokrát tomu nejspíš on trochu pomohl, když vyvolal ty sny. Ale tím otci jen připomněl, co všechno se on snažil ignorovat. Své nevyřešené problémy.

A co jeho vlastní problémy, ptal se sám sebe. Nemají být rodiče také od toho, aby se o ně člověk mohl opřít, když mu docházejí síly? Aby si k nim mohl přijít pro radu, když už neví, kudy dál? Tohle nebylo fér.

Jakub sebou trhnul, když Dominik začal hlasitě chrápat. S dalším povzdechem vstal a začal uklízet v kuchyni. Aby toho nebylo málo, našel v jejích studně utopenou krysou. Nebo potkana. Každopádně to

byla nějaká velká myš. Po dlouhé chvíli obrovského přemáhání myš ze studny odstranil a následně musel vyrazit do ulic, aby sehnal aktivní uhlí na vyčištění vody. Obchod, do něhož měl namířeno, měl z důvodu nemoci zavřeno a on pak strávil dobrou hodinu hledání jiného. Když se konečně vrátil domů s pytlíkem uhlí posíleného čisticím transformačním vzorcem, Dominik stále ještě spal na zemi. Jakub potlačil silné nutkání vzít otce pytlíkem po hlavě a radši šel uhlí vysypat do studny. Potom si chtěl sednout v kuchyni ke stolu a pracovat na vzorci únikové cesty z bytu, ale Dominikovo chrápání ho tak rušilo, že se přesunul do horního patra.

Jakub byl tak zabraný do svých poznámek, že si ani nevšiml, že nad nimi seděl ohnutý jak oblouková lampa a téměř se dotýkal stránek nosem. Po několika hodinách přemýšlení a po důkladné analýze komplexního vzorce, který utvářel místní reality archivářských bytů se všemi jejich bezpečnostními prvky, konečně přišel na to, jak do něj zakomponovat zcela jednoduchou pojistku, kterou vytvořil jako únikovou cestu pro svůj tým. Z jeho hlubokého soustředění, které by se dalo přirovnat k jakémusi pracovnímu transu, během nějž jeho mozek pracoval na dvě stě procent, ho vytrhl zvuk Dominikových kroků na dřevěných schodech z horního patra. Jakub ho přesunul do postele po té, co se Dominik napůl probudil, aby si došel na záchod, a sám si pak přenesl práci ke kuchyňskému stolu.

Teď se narovnal (přičemž mu hlasitě křuplo v zádech) a trochu překvapeně se ohlédl (díky tomu si vzpomněl, že má přeželelý krk). Podle světla se zdálo, že muselo být pozdní odpoledne. Slepící vývar

od hostinské ležel dávno studený na dřevěném pultu v kuchyni. Rychle si dopsal zbytek poznámek a svůj notýsek zavřel a uklidil do tašky právě ve chvíli, kdy jeho otec stanul na úpatí schodů s tváří někoho, kdo nedávno zemřel.

„Vypadáš příšerně,“ poznamenal Jakub odměřeně. „Nevím, jestli je to objemem vína, co jsi vypil, nebo tím, že jsi strávil několik hodin na zemi, než jsi byl schopný chodit dostatečně stabilně na to, abych tě dostal po schodech nahoru.“

Dominik se zdál být v prvním okamžiku překvapený Jakobovou chladnou kritičností, ale rychle se vzpamatoval.

„Nemusel ses obtěžovat,“ prohlásil. Posadil se ke stolu, jak nejdál od syna mohl a přitáhl si k sobě ošatku s chlebem a velkým kusem tvrdého sýru. Ukrojil si od každého a začal pomalu jíst s výrazem, jako by žvýkal polystyren. Jakub ho pozoroval s rukama defenzivně založenýma na prsou, dokud se Dominik nezvedl, aby si ke stolu přinesl láhev vína.

„To budeš zase pít?“ zeptal se ostře. Už neměl chuť chodit kolem něj po špičkách. Stejně to nefungovalo.

Dominik se zarazil s láhví na půl cesty ke svým ústům.

„Máš s tím nějaký problém?“ zeptal se.

Jakub pozvedl obočí.

„Jestli s tím mám nějaký... To myslíš vážně? Já nemám problém, ty máš.“

Dominik si pohrdavě odfrknul a snad až s přehnanou chutí se napil. Jakub ho pozoroval a pocity naprosté bezmoci a rudé zlosti mu bublaly v žaludku tak silně, že se mu skoro chtělo zvracet. Bylo to celé

postavené na hlavu. Jeho otec se choval jako nevybouřený puberták a on se snažil být ten zodpovědný a zachraňovat ho. Měl toho dost.

Vstal a hodil si tašku přes rameno.

„Myslím, že je na čase, abychom si my dva dali trochu prostoru,“ řekl a až následně si uvědomil, že to znělo, jako když se Dragan snaží zbavit jedné ze svých mnoha přítelkyň.

„Jestli tě moje chování obtěžuje, nikdo tě nenutí, abys tady bydlel,“ odpověděl Dominik. Sám se rovněž zvedl, postavil důrazně láhev na stůl a odešel z domku ven. Jakub zůstal stát na místě a chvíli zhluboka dýchal, aby se uklidnil. Co by dal za fungující rodinu!

Tyto myšlenky ho přivedly k Neris. Bylo tolik věcí, na které se jí chtěl zeptat! Věcí, které by mu Dominik dozajista neřekl, ale ona by snad mohla. Kdyby ji dokázal osvobodit... Nezapomněl na slib, který jí kdysi dal. A ve světle toho všeho, co se v poslední době událo - Maraveův klíč, Dominikovy vzpomínky - měl motivace k jeho splnění až nad hlavu. Ale nebyl žádným expertem na kletby - a už vůbec ne na kletby takového kalibru, jaký nepochybně použil Charles.

Dominik se do domu nevrátil, přestože z kovárny se neozývaly údery jeho kladiva. Jakub ale usoudil, že si s otcem už dnes dělal starosti víc než dost. Oblékl si kabát, protože den byl chladný a větrný, a vyrazil ven. Možná nebude schopný Nerisinu kletbu zrušit, ale aspoň se může pokusit ji analyzovat. Nepochybně by mu pomohlo alespoň vědět, o jakou kletbu přesně šlo. Ulice města byly rušné a po dlažbě se ve větru prohánělo první spadané listí. Jak čekal, Dominikova kovárna byla prázdná. Kůň pospával vzadu a Jakuba

napadlo, že by si ho mohl půjčit, aby si zrychlil cestu. Nakonec od toho ale upustil. Byl to přece jen Dominikův kůň a on teď nic, co jeho otci patřilo, nechtěl. Vyrazil tedy po svých. Cestou z města zamýšleně kopal před sebou malý kamínek, a když procházel jižní bránou, musel se na okamžik přitisknout ke stěně, aby uvolnil místo velkému vozu naloženému senem. Za sebou nechával vůz cáry sena povalující se na dlažbě, dokud je vítr stejně jako listy nerozfoval po městě.

Od nejbližších přenosových kruhů to k louce s Nerisiným kamenem bylo dvě hodiny pěšky. To Jakubovi nijak nevadilo. V posledních měsících si zvykl hodně chodit a to, co by pro něj před pár lety bývala dlouhá túra, mu dnes přišlo jako příjemná procházka, během které si mohl aspoň trochu vyčistit hlavu. Cestou použil dvakrát svůj štít, aby se vyhnul pozornosti kolemjdoucích. Ani přesně nevěděl proč – nevypadali nijak nebezpečně. Snad to bylo proto, že chtěl být sám, a neměl náladu na rozhovory s cizinci – byť by se ho třeba jen ptali na cestu.

Louka s kamenem působila pod zamračeným nebem pochmurně. Vítr dělal vlny ve vysoké trávě a černý kámen s ptačí sochou vypadal temně a zlověstně. Zatímco se k němu Jakub blížil, vzpomínal na den, kdy ho sem poprvé vzal Arton. Nebyly to příjemné vzpomínky. Hádky s Dominikem v nich měla téměř stejně hořkou pachuť jako tehdy. A když si vybavil Charlesovy vojáky, jak ho pronásledovali do lesa, přeběhl mu mráz po zádech a on se bezděčně rozhlédl kolem dokola. Samozřejmě byl sám. Tedy až na zkamenělou společnost své matky.

Matky.

Nechtěl na to myslet, ale otázky, které v něm Dominikovy vzpomínky vyvolaly, bylo stále těžší ignorovat. Jeho minulost, jak mu byla vždy prezentována, do sebe najednou nezapadala. Ale jediná alternativa, která se nabízela, byla příliš nepravděpodobná. Téměř nemožná.

Došel ke kameni a dotkl se Nerisinych křídel. Kámen byl pod jeho prsty hladký a studený.

„Já nevím, kdo jsem,“ zašeptal.

Nikdo mu neodpověděl.

Sundal si tašku a hodil ji vedle sebe do trávy. Zavřel oči a rychle provedl mentální cvičení, které mu umožňovalo vidět transformační vzorce. Potom oči zase otevřel. Z toho, co viděl před sebou, ale nebyl příliš moudrý. Vzorec byl mnohem komplexnější, než očekával. Chvilí na něj hleděl se svráštěným obočím a pak usoudil, že než se na vzorec nepřátelsky mračit, možná by bylo lepší si ho zapsat a doma ho zkusit rozluštit. Sedl si mezi dlouhá stébla a začal pracovat. Když skončil, začínalo se šeřit. Sbalil si věci a otočil se ke kameni zády. Neušel ale ani pár kroků a znovu se zastavil.

Co když to byla pravda? Co když Neris nebyla jeho skutečnou matkou? Pokud by to tak bylo, znamenalo by to, že v jeho žilách kolovala daleko větší moc, než do té doby tušil. Moc srovnatelná s Garianovou. Potřeboval ji jen aktivovat. Bylo to všechno v jeho hlavě.

Hořce se pousmál. V hlavě. Pozitivní myšlení. Na tom to tedy nejspíš ztroskotá, pomyslel si.

Ale co kdyby přece jen...

Ignoroval dojem, že musí vypadat jako idiot, a otočil se zpět ke kameni s bojovným výrazem ve tváři. Natáhl ruku a nakreslil do vzduchu znamení, které si vteřinu předtím vymyslel. Znamení, které mělo rozrušit vzorec kletby. Vložil do něj veškerou energii, jakou v tu chvíli dokázal nashromáždit, a zatlačil ho do vzorce. Vzorec se začal chvět. Ale zdálo se, že je příliš konzistentní. Znamení do něj nedokázalo proniknout. Nedokázalo narušit jemné energetické vazby mezi jednotlivými prvky. Jakub se znovu nadechl a přidal další vlnu energie. A potom další. A další.

Neuvědomil si, že dávno překročil svůj limit, dokud se mu nezatmělo před očima.

Když se o chvíli později probral, ležel v trávě na zádech. Stihl se akorát nadzvednout na loktech a otočit na bok, aby se pozvracel vedle sebe. Neobratně se posadil. Kolem něj byla už téměř naprostá tma. Hlava ho třesla, jako kdyby mu do ní někdo nasázel střepy, a měl zimnici. Setřel si rukávem pot z čela a dýchl si na zkrehlé ruce. Nedokázal ovládnout třas celého těla, ale to ho nepálilo nejvíc. Neris byla stále ve své zkamenělé ptačí podobě. Dal do svého postupu všechno, co měl, a nebylo to dost. Prostě nebyl dost silný. Neměl takovou moc, jakou potřeboval. Nedokázal ji zachránit. Objal si pažemi kolena, položil si čelo na předloktí a zavřel oči.

Byl blázen, když si myslel, že by mohl být Marioniným synem. Nikdy v ničem skutečně nevynikal. Nebyl dobrým bojovníkem. Neměl žádnou zvláštní moc. Jediné, v čem byl mimo vaření dobrý, byly klíčnické věci - a to z velké části kvůli nadšení, s jakým se

věnoval studiu. Nějaký talent tam nejspíš také byl – talent zděděný po Neris.

Jak mohl být tak arogantní a představovat si cokoliv jiného?

Svou cestu domů si pořádně nepamatoval. Bylo to, jako by v jednu chvíli seděl u Nerisina kamene a v druhou stál u plotny a díval se na bublající polévku. Stále se cítil vyčerpaně, ale po vypití půl litru bylinkového čaje s velkou dávkou medu se aspoň konečně zahřál, přestala se mu motat hlava a nezvedal se mu žaludek. Později si zalezl s velkým hrnkem polévky do postele. Teplo v žaludku mu dělalo dobře. Když dojedl, byl připravený vytasit své poznámky a čelit realitě s chladnou hlavou. Natáhl se k nočnímu stolku, aby na něj postavil prázdný hrnek, když si všiml dračího kamene od Simona, který jako chabý pokus o dekoraci ležel vedle rozsvícené lampičky. Vzal ho do ruky. Právě teď mu byla energie kamene až nepříjemná svou intenzitou. Pálila ho a píchala do kůže jako elektrický ježek. Jakub sevřel ruku v pěst a uvěznil tak kámen ve své dlani.

Nesnášel ten pocit bezmoci! Nechtěl už být slabý. Toužil mít takovou moc jako Garian. Moc, která by mu umožnila osvobodit jeho matku. S bolestivým bodnutím v žaludku si uvědomil, jak moc si jedna jeho část přála být Marioniným synem – silným a neohroženým. A potom si vzpomněl na Dominika a rychle tu myšlenku zahnal. Možná, že jeho otec nebyl tím jediným, kdo se pohybuje po spirále.

Mohla být sebelítost dědičná?

Otevřel dlaň a znovu se zadíval na dračí kámen. Možná by měl konečně sám sebe přijmout takového, jaký je, a začít pracovat s tím, co má k dispozici. Nebyl sice Marioniným synem, ale měl mocný

kámen a dobrou znalost transformačních postupů. Dost dobrou na to, aby si vytvořil talisman, který jeho vlastní sílu znásobí.

3. kapitola – Vzkazy od Buřiče

Vallence otevřela oči a hned je zase pevně zavřela, když se jí paprsky ranního slunce zařízly až do mozku. Chtěla znovu usnout, ale to protivné bouchání, které ji vzbudilo, ne a ne přestat.

„Val, jsi vzhůru?“

Znělo to jako Tiessa. Tiessa bušící vytrvale na dveře její ložnice. Ale co by tady Tiessa dělala? Val se dezorientovaně posadila a promnula si oči. Byla stále ještě oblečená v šatech z předchozího večera. Na předloktí měla obtisknutý vzorek svých korálkových náramků a její polštář byl stále mokrá od slz, které ji po Garianově odchodu doprovodily do spánku.

„Pojď dál,“ zavolala Val, když se Tiessa stále neodbytně dožadovala její pozornosti.

„Máš zamčeno,“ ozvala se z druhé strany dveří rozladěná odpověď.

„No jo,“ zamumlala si Val pro sebe. Když Garian odešel, měla takovou zlost, že za ním zamkla dveře.

Vstala a unaveným krokem zamířila ke dveřím. Tiessa vpadla dovnitř hned, jak Val otevřela dveře.

„Vypadáš, jako kdybys měla kocovinu,“ poznamenala fakticky.

„Čím to může být?“ utrousila Val polohlasem a vrátila se zpátky k posteli, aby si sedla. Bolela ji hlava. „Neviděla jsi Gariana?“

„Ne,“ odpověděla Tiessa překvapeně. „Děje se něco? Manželské trable?“ dodala s ironickým úsměvem.

„Ha ha ha. Jsi tady z nějakého důvodu, nebo jsi mi jen přišla zpříjemnit den?“

„Mluvíš se mnou, jako bych byla Dragan,“ opáčila Tiessa ublíženě. „Náhodou jsem přijela z dobrého důvodu.“

„To musela být opravdu velká náhoda,“ utrousila Val suše. Neměla náladu... vlastně na vůbec nic.

„Chceš to slyšet, nebo s tebou dnes nebude rozumná řeč?“

Val se donutila k omluvnému úsměvu, ale neřekla nic. Tiesse to nicméně zjevně stačilo, protože se sama posadila vedle ní a vytáhla ze své tašky malý štos letáků.

„Vzkazy od Buřiče,“ poznamenala Val nechápavě. „Co s nimi?“

Tiessa jí místo odpovědi poslední z letáků podala. Val na něj chvíli hleděla, aniž vnímala, co na něm stálo.

*Zrádce revonského lidu,
Jenž naší zemi chystá krach,
Nenechme ho dlouho v klidu,
Neb kdo vraždě země přiblíží,
Jest vinen, jak by sám byl vrah
A k zatracení se přiblíží.*

Musela to přečíst několikrát dokola. Tiessa zatím s lehce mučednickým výrazem čekala.

„Ten je nový?“ zeptala se Val pomalu, když jí to konečně došlo.

„Přesně tak!“ přisvědčila Tiessa, vytrhla jí leták z ruky, vstala a udělala pár kroků do středu místnosti, než se opět otočila. Pohybovala se velmi energicky. Na Vallencin vkus až příliš.

„Objevil se včera,“ pokračovala. „Chápeš, co to znamená? Pokračují bez něj! Buřič je mimo hru, ale oni pokračují dál.“

„Samozřejmě,“ zamumlala Val. „Arton dál pokračuje v Marionině plánu. Buřič pro ně byl jenom loutka.“

„Podařilo se mi sehnat ty letáky, které nám chyběly.“

„Proč jsi sháněla ty, které nám chyběly?“

„Co já vím?“ pokrčila Tiessa rameny. „Neměla jsem na práci nic jiného. Val, ty vzkazy gradují. Už moc nechodí kolem horké kaše. Opravdu to vypadá, že se chystají lidi vyburcovat k povstání proti nejvyššímu králi.“

Teď už Val také vstala a vzápětí usoudila, že dnes radši nebude snídat.

„To je ale šílenství. Soren si vede dobře. Co chce Marion jeho svržením získat? Revona by akorát skončila v ještě větším chaosu než předtím. To nedává smysl,“ dodala sama pro sebe.

„Možná nám něco uniká,“ připustila Tiessa, „ale ten směr je evidentní. Měli bychom Sorena varovat.“

Val nejistě pokrčila rameny.

„Divila bych se, kdyby o tom nevěděl. Tím spíš teď, co má u sebe Corrin. Ona měla vždycky na tyhle věci nos. Nejspíš už jí to došlo dávno.“

Tiessa se na ni dívala, jako by jí tak úplně nevěřila, že to myslí vážně.

„Val, je všechno v pořádku?“ zeptala se nakonec.

„Až se ještě trochu vyspím, tak bude,“ ujistila ji Vallence odměřeně a protáhla se.

„Jak myslíš,“ pokrčila Tiessa rameny. Znovu si uklidila Buřičovy vzkazy a pak z nějakého důvodu zůstala stát na místě a jen si Vallence prohlížela. „Já jen... to je asi poprvé, co chceš něco jen tak nechat běžet. Možná máš pravdu a Corrin už o tom ví, ale... neříkala jsi, že to chceš dotáhnout do konce?“

Vallence si opřela unaveně obličej do dlaní.

„Já vím, co jsem říkala. Jen si myslím, že toho teď máme na talíři dost i bez Buřiče. Nebo bez Artona.“

„Je to něco s Garianem, vid'? Já jsem říkala...“

„Tess, ty jsi jeden z posledních lidí, se kterými bych řešila svoje vztahové problémy,“ odsekla Val, vstala a šla ke skříni, aby si z ní vybrala čisté oblečení.

Tiessa zůstala chvíli jako opařená.

„Zkusím zjistit, odkud teď mohou asi operovat. Pochybuji, že se vrátí do katakomb,“ řekla najednou jakoby nic a odešla. Val počkala, až za ní uslyší zapadnout vstupní dveře, a teprve potom se znovu unaveně svezla na postel. S nohama stále spuštěnýma k zemi si lehla na záda a zírala do stropu.

Nelitovala toho, co Tiessa řekla. Byla to podpásovka, ale už ji unavoval Tiessin postoj, že všichni chlapi jsou k ničemu, a je jen otázkou času, než každá žena pochopí, že nejlíp se bude mít, když zůstane sama. Jiné dny se nad tím dokázala pousmát a zavrtět hlavou, ale dnes ne. Dnes chtěla slyšet nějaký pozitivní a konstruktivní pohled

na vztahy, nebo ještě lépe – vůbec nic. Netušila, kde Garian byl, ale po jejich včerejším rozhovoru ji jeho nepřítomnost znervózňovala. Potřebovala ho vidět. Nejlépe z dálky, aby o tom nevěděl... Anebo by si měli promluvit?

V každém případě se ale nejdřív potrebovala dát dohromady. Šla do umývárny a svlékla se. Provedla značně intenzivní očišťovací energetické cvičení, po kterém se několik minut potila, a pak se umyla vlažnou vodou. Když se vrátila do ložnice, měla pocit, že její mozek opět vcelku normálně funguje, ale její tělo bylo bez energie. Aniž se oblékla, lehla si znovu na postel, stočila se do klubíčka a zavřela oči. Jen půl hodiny a bude zase sama sebou.

Spánek ale z nějakého důvodu nepřicházel.

Místo toho se její mysl pohupovala v tom zvláštním stavu mezi spánkem a bděním. Před očima se jí míhaly obrazy z předchozího večera jako špatně sestříhaný film. Jaredův komický výraz, když vyprávěl vtipy, Arrgisovy lehce toporné pohyby při tanci, Garianova kamenná tvář v závěru jejich hádky, její vlastní pláčem opuchlé oči v zrcadle... A dveře jejich ložnice, které je dříve oddělovaly od okolního světa a vytvářely pro ně prostor, kde neplatila jiná pravidla než jejich vlastní. Ty samé dveře dnes byly fyzickou manifestací všeho, co je rozdělovalo.

Sotva jí toto přirovnání vyvstalo na mysl, vize se začala měnit. Dveře ložnice se zvětšovaly a zvětšovaly, až to nebyly dveře, ale brána, neskutečně obrovská. Větší, než jakou kdy viděla nebo si i dokázala představit. Zatímco se na ni ale dívala, začala se rozpouštět – tála jako led na poledním slunci, až byla nakonec úplně pryč. Daleko za ní stála

černá věž. Val procházela jejími chodbami osvětlenými vybledlými plameny lamp, až došla do velkého sálu. Doslova mrtvé ticho přerušilo zařinčení řetězů, když se muž přikovaný ke stěně postavil na nohy a podíval se jí přímo do tváře.

„Čekal jsem na tebe.“

Val ucítila obrovský příval panického strachu a snažila se sama sebe z vize vytrhnout. Ale nemohla. Trvalo zlomek okamžiku, než pochopila, že tím důvodem byl on. Nechtěl ji nechat jít. Držel ji uvnitř její vlastní vize. Jak to bylo možné? Anebo to nebyla její vize?

„Nemáš žádný důvod se mě bát,“ promluvil hlasem ledovým jako zmrzlé ostří. „Chci ti jen něco ukázat...“

Soustředila se celou svou bytostí na to, aby z vize unikla. Konečně cítila, jak vlákna vědomí, která ji s tím podivným obrazem spojovala, začala povolovat. Než se ale vše před jejíma očima zcela rozplynulo, všimla si, že muž připoutaný ke stěně už nebyl ten, kterého viděla na začátku – tentýž, jehož poprvé spatřila tehdy během Charlesova vyprávění ve starých zahradách. Byl to Dragan. Pokusila se své rozhodnutí ještě na poslední chvíli zvrátit a vizi zachránit, ale bylo příliš pozdě. Její ložnice už se kolem ní zhmotnila a ona byla zpět ve svém těle. Srdce jí ještě stále divoce bušilo. Vstala a chvíli jen pochodovala sem a tam, aby se uklidnila. To bylo podruhé, co viděla toho muže ve věži. Něco jí na něm bylo velmi povědomé, ale i přesto jí naháněl hrůzu. Nikdy ji nikdo neděsil tolik jako on. Dokonce ani Aggson, a ten ji naučil prožívat strach ve zcela nové dimenzi.

S pocitem, že tenhle den už horší být nemůže, se rozhodla, že je třeba se něčím zaměstnat. Rozhodla se vyrazit do Calethonu. Ano,

Tiessa měla pravdu. Chtěla to dotáhnout do konce. Myslela si, že to skončilo Buřičovým zatčením – a jakou měla radost, když k tomu došlo! Jenže kůň byl splašený a pokračoval bezhlavě dál i bez jezdce. Ne, připomněla sama sobě, ne bez jezdce – Arton teď nepochybně držel v rukou otěže. Musela se sama sebe zeptat, proč jí na tom vlastně záleželo. Na Buřičovi odvedla kus práce. Mohla to teď nechat být – ať se snaží někdo jiný! Copak neměla svých starostí dost? Odpověď na sebe nenechala čekat dlouho. Potřebovala to dořešit, protože nechtěla, aby Sorenovu vládu něco ohrožovalo. Ona ho dosadila na trůn – to byl první z celé řady důvodů, proč chtěla, aby uspěl. Iritovalo ji, že mu někdo záměrně škodil. Soren musel dostat férovou šanci pro to stát se dobrým králem. A ona byla odhodlaná pro něj tu šanci získat.

Když o něco později čekala v paláci správců na audienci, přemýšlela, jestli bude problém získat přístup do katakomb pouze na vlastní žádost – bez dopisu od nejvyššího krále. Stejně jako Tiessa nepředpokládala, že by se tam Buřičovi lidé vrátili. Ale stále existovala možnost, že za sebou zanechali něco, co by mohlo naznačit, kam se přesunuli. Stěhovali se přece ve velké rychlosti. A v rychlosti lidé dělají chyby.

„Vallence.“

Jeho příchod ji příjemně překvapil. Bude tedy moci mluvit otevřeně.

Gwydon k ní mířil chodbou, v níž se Val rozhodla čekat namísto přeplněné haly, kde se mačkali ostatní lidé potřebující radu nebo pomoc správců. Došel až k ní a podal si ruku na pozdrav. Val si všimla, že jeho nenápadné revonské já, které se na rozdíl od Adriana

oblékalo v neutrálních barvách a celkově na sebe nechtělo moc upoutávat pozornost, dnes vypadalo nezvykle unaveně.

„Valmer dnes nikoho nepřijímá, ale pokud ti budu stačit já...“ nadhodil a s lehkým úsměvem pokrčil rameny. Něco v tom gestu Vallence naznačilo, že se snažil zakrýt svou skutečnou náladu. Její vlastní problémy se jí na okamžik vykourily z hlavy a zeptala se: „Co je s Valmerem?“

„Nic,“ odpověděl Gwydon až příliš rychle. Val mu věnovala skeptický obličej a tak s náznakem rozladění tíše dodal: „Je mu devadesát sedm, Val. Je jen... unavený.“

Vallence se zamračila a nepatrně přikývla. Unavený.

Při všech Valmerových nedostatcích si uvědomila, že si nedokáže Revonu bez něj jako nejvyššího správce představit. Ale zpráva v pozadí Gwydonových slov byla jasná a přidala ke všem těm starostem, které už si Val nosila na pozadí své mysli ještě jednu další: kdo povede správce po Valmerově smrti? Bude pro nejvyššího krále partnerem, nebo mu začne házet klacky pod nohy?

„Ať je mu brzy líp,“ řekla a Gwydon jí poděkoval mírným úklonem hlavy.

„Ale zpět k tomu, proč jsi sem přišla.“

Val mu vylíčila, co ji do Calethonu přivedlo a zmínila také své a Tiessiny závěry, co se účelu vzkazů od Buřiče týkalo. Zde Gwydon pokýval hlavou.

„Ano, to by skutečně znamenalo pro celou Revonu velký problém. Stálo nás značné úsilí nejvyšší trůn obsadit. Lidé by ztratili důvěru v celý proces volby a možná i v institut nejvyššího krále jako takový.“

„Trvalo nám měsíce, než jsme Buřiče našli,“ povzdychla si Val.
„Můžu jen doufat, že najít zbytek jeho bandy nebude trvat stejnou dobu.“

„Klíč od katakomb ti zajistím, to není vůbec problém. Snad najdeš něco relevantního.“

Nenašla. Přes veškerou snahu nenašla vůbec nic, co by ať už relevantně, či nerelevantně mohlo ukazovat, kam se Buřičovi kumpáni přesunuli. Pachy v katakombách byly vyvanulé a žádná vodítka se nepovalovala příhodně kolem, zapomenutá ve spěchu.

Val si s povzdechem sedla na obrubník chodníku zapadlé uličky a vytáhla z vaku zápisník. Poslala vzkaz jenom pro Tiessu (s Jakubem ještě stále neměla moc chuť mluvit, a navíc měl zcela jistě jiné starosti).

Zjistila jsi něco? V katakombách ani t'uk.

Chvíli trvalo, než Tiessa odpověděla: *Taky nic. Takže ses přece jen rozhodla to nenechat být?*

Val tu druhou část důsledně přeskočila a napsala: *Jedno vodítko máme. Tedy má ho Soren v Icailu. Jed' za ním. Řekni mu, k čemu jsme došly. Ať vyslechne Buřiče a zjistí, jestli náhodou něco neví.*

Vyrazím co nejdřív.

4. kapitola – Iluze

„Je mi jedno, jaké jsou jejich cíle. Chci je dostat pryč z našich lesů. Permanentně.“

Charlesův důrazný hlas přerušil Arrgise uprostřed slova a zanechal v místnosti zvonivé ticho. Tváře všech generálů byly velmi vážné a na většině bylo evidentní, že přemáhají únavu. Charles svolal poradu velmi časně zrána, hned jak dorazily zprávy z jihu. Garian sám v noci nespal. Po hádce s Vallence, jejíž ozvěny mu stále vibrovaly v hlavě, se znovu připojil k oslavám. Ačkoliv většinu času strávil v Arrgisově společnosti, nevyhnutelně se před ránem dostal do konfliktu s Aggsonem, když ho přistihl, jak v zahradách obtěžuje ženu, která patřila k jedné z delegací. Zdálo se, jako by to byl jejich osud, aby si oni dva stále vjížděli do chlupů. Aggson na Garianovu intervenci zareagoval, jak bylo jeho zvykem, provokativními komentáři, jejichž ústřední postavou byla Vallence, a které vyústily – jak jinak – v dlouhý a zuřivý souboj, po kterém zůstala v zahradách zničená kašna a pár kaluží převážně Aggsonovy krve.

Po tom, co trochu vychladl, si Garian uvědomil, že jeho jednání se jen stěží dalo označit za reprezentativní, a byl ve skrytu duše vděčný za zprávy o pohybu lovců, které byly dost možná jediným důvodem, proč jeho otec celou záležitost přešel bez mrknutí oka. On i Aggson

se pečlivě vyhýbali jakémukoliv očnímu nebo slovnímu kontaktu, přestože teď seděli necelé dva metry od sebe.

Vrátil se myšlenkami zpátky k tématu porady.

Arrgis na drsný způsob, jakým ho jeho velitel právě přerušil, nijak nezareagoval. Garian s ním souhlasil – zprávy o lovcích pohybujících se hluboko v jižních teritoriích zdánlivě nedávaly smysl. Proč by se lovci pouštěli do srdce území lesních kmenů, kde riskují celé dny nebezpečného putování, když právě tak mohou lovit u severní hranice lesů? Samozřejmě že šlo o past. Past s cílem Charlese zásadně oslabit, možná i ochromit, aby nebyl schopný zasahovat do toho, co Marion plánovala – ať už to nakonec bylo cokoliv.

Současně ale chápal otcovo stanovisko. Přítomnost lovců ohrožovala nejen jejich bezpečnost, ale i reputaci. Už s nimi hráli tuhle hru příliš dlouho. Příliš dlouho se nechávali mást a plýtvali energií. Byl čas to skončit.

Navíc se lovci pohybovali poměrně blízko Starého města, což zkrátka zažehávalo silné emoce u všech. Gariana mrzelo, že na skládání přísah nedorazil jeho dědeček – Charlesův otec. Poslal samozřejmě uctivé pozdravy a dar, jak bylo zvykem u všech náčelníků, kteří se nemohli skládání přísah zúčastnit osobně. Ale Garian si přál se s ním setkat. Viděl ho před mnoha lety a tehdy jen velmi krátce a neměl příležitost s ním opravdu mluvit. Doufal, že tentokrát se mu poštěstí – jako s prvním generálem s ním kterýkoliv kmenový vůdce mluvil velmi ochotně. Většina mu dávala najevo, jaká je to pro ně čest. Charlesův otec, Idan, byl ale mezi lesními kmeny, a zejména mezi vlkodlaky, legendou, a byl by zřejmě považován za

největšího vlkodlačího vůdce jejich doby, kdyby ho nezastínila sláva jeho vlastního syna. Na druhou stranu Charles byl jedním ze Tří. Idan byl obyčejný vlkodlak, díky čemuž mohl být inspirací pro běžné lidi. A dost možná i pro něj. Idan rozhodně Garianovi zněl jako lepší vzor než jeho vlastní otec. Možná, že nakonec díky lovcům přece jen dostane šanci se s ním setkat.

„Můžu vyrazit na jih zítra,“ řekl nahlas.

Otec se na něj podíval s kamennou tváří.

Uvědomuješ si riziko, do jakého se pouštíš? Jestliže se nás snaží vylákat na jih, nebude nás tam čekat malá skupinka nezkušených bojovníků.

Je mi to jasné, odpověděl Garian klidně. Ale zastavit je musíme, a to se nám podaří jenom tehdy, pokud jim zabráníme nadále používat ty jejich medailony. Věřím, že teď už jsem schopný to udělat.

Věříš? Měl bys mít víc než víru, když se vydáváš na takovou misi.

Jsem si téměř jistý, opravil se Garian, ale výraz v otcově obličejí mu dal jasně najevo, že to stále není dost dobré. Dokážu to, pokračoval, dokážu překonat vzorec v medailonech a moji lidé se o lovce postarají.

Koho budeš chtít s sebou?

Nikoho. Pojedu jenom já se svou plnou družinou.

Charles zavrtěl hlavou, ale Garian ho nenechal nic namítnout.

Pokud to nevyjde, budou všichni přítomní vojáci v ohrožení života. Pokud to vyjde, zvládneme to i v našem počtu. Lovci budou překvapení a bez své výhody pravděpodobně i psychicky oslabení. Přítomnost dalšího generála nebude žádným přínosem, jen zbytečně zvýší riziko v případě, že neuspěju.